

гр.Перник, 22 април, 2014 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично заседание на петнадесети април през две хиляди и четирнадесета година в състав:

Съдия: Стефан Станчев

при участието на секретаря Е.В.***, като разгледа докладваното от съдията адм. дело № 191 по описа за 2014 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството пред Административен съд Перник е по повод жалбата на С.Б.Б.***, собственик на МПС – товарен автомобил***, против заповед за налагане ПАМ № РД 14-412/28.ІІ.2014 г., и.д. директор на РД “АА” Перник към ИА “АА” Перник, с която на основание чл. 106а, ал. 1, т. 1, ал. 2, т. 1 и 4 от ЗАвТП е разпоредено спиране на автомобила от движение за срок от 6 месеца, чрез сваляне и отнемане на табела с регистрационен номер и отнемане на свидетелството за регистрация на автомобила, както и определянето на място за домуване на автомобила.

Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразно наложена ПАМ и иска отмяна на оспорвания административен акт. Развити са оплаквания, че дейността по осъществяване на обществен превоз е извършвана с посоченото МПС своеволно от работник в дружеството; жалбоподателят никога не е възлагал извършването на такава нерегламентирана дейност, поради което издадената заповед за налагане на ПАМ спрямо него е незаконосъобразна. По същество не взема отношение в съдебно заседание. Искане се отменя на заповедта и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по жалбата оспорва основателността и изразява становище да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на разноски – юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните във връзка с доказателствата по делото, прие следното:

Жалбата е процесуално допустима.

Чл. 146 АПК сочи основанията за оспорване на административните актове, които, ако са налице във всяка конкретна хипотеза, водят до незаконосъобразност на оспорения акт, а именно: липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречие с материално правни разпоредби и несъответствие с целта на закона.

При преценка законосъобразността на оспорения административен акт, съдът съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, не се ограничава само с обсъждането на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, от което да направи дължимите изводи.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Не се спори, че на 27.ІІ.2014 г. при проверка на органи на ДАИ, е констатирано, че трето неучастващо в порцеса лице е извършвало нерегламентирани превози срещу заплащане на територията на област Перник с посоченото МПС - собственост на жалбоподателя. От приложените по административната преписка писмени доказателства – обяснения на различни граждани, неоспорени от жалбоподателя, се прави извод, че водачът на МПС извършвал превоз на пътници с автомобила, без да има разрешение за обществен превоз на пътници. Обясненията са снети от полицейски /ГП/ служители, имат пряко отношение към проверката, която е била извършена на водача и управляваното от него МПС в с. Стрезимировци, обл. Перник.

Безспорно е, че жалбоподателят е собственик на визираното в оспорваната заповед моторно превозно средство. Безспорно е, че това МПС не е включено в лиценз за превоз на пътници на територията на РБългария, а такъв изобщо няма, тъй като това е товарен автомобил. Не се спори, че на посочената в оспорваната заповед дата и не само тогава с автомобила е извършен превоз на пътници срещу заплащане без водача на превозното средство да притежава надлежно разрешение за това. Спорът по делото е досежно приложението на материалния закон.

Автомобилният превоз на пътници е дейност с повишен риск за живота и здравето на хората. Това е наложило за упражняването ѝ законодателят да установи императивно специални изисквания гарантиращи определено ниво на професионална компетентност, благонадеждност и финансова стабилност. Значимостта на ценностите, върху които тази професионална дейност рефлектира, е обусловила подробността на регламентацията ѝ на национално и на европейско ниво. Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗАвТП за извършване на обществен превоз на пътници е необходим лиценз за територията на страната, лиценз на Общността или удостоверение за регистрация. Условието, на които трябва да отговаря обществения превозвач са подробно разписани в общностния акт – Директива 96/26/ЕО, и в Закона за автомобилните превози. Извършването на която и да е от формите на дейността без надлежно разрешение е въздигнато от законодателя в административно нарушение – чл. 93, ал. 1 ЗАвТП, за което се носи административно наказателна отговорност. Достатъчно е обективното осъществяване на състава на нарушението, а именно – 1. да е извършен обществен превоз на пътници, какъвто несъмнено в случая е налице, при 2. липсата на действащо към този момент заверено копие от лиценз на общността, която липса също е безспорно установена по делото. Тоест по делото е доказано наличието на двете предпоставки за прилагане на принудителната административна мярка чл. 106а, ал. 1, т. 1 от ЗАП, поради което тя правилно е наложена.

Забраната за извършване на превоз на пътници срещу заплащане без лиценз/удостоверение за регистрация е въведена в ЗАвТП като форма на административно нарушение, за което се налага определена от законодателя санкция. Съгласно чл. 106а, ал. 1, т. 1 ЗАвТП законодателят изрично е посочил, че принудителната административна мярка спиране от движение се налага на превозното средство, с което е извършван обществен превоз на пътници. Ирелевантно за налагане на мярката е обстоятелството кой е извършил превоза – собственика на превозното средство или трето лице. И това е логично, тъй като именно превозното средство е средството, с което е извършено нарушението, чието преустановяване принудителната мярка цели. Чрез спирането от движение на превозното средство се гарантира преустановяването на административното нарушение. Начинът на изпълнение на принудителната административна мярка по чл. 106а, ал. 1, т. 1 ЗАвТП – спиране от движение, определен в ал. 2, т. 1 на същата норма – чрез сваляне на предната табела с регистрационен номер и отнемането ѝ заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство, неминуемо изисква адресат на мярката да е лицето, на което е регистрираното превозното средство. Съгласно чл. 143, ал. 1 Закона за движение по пътищата, регистрацията се извършва на името на собственика. С оглед на това точно от него следва да бъдат отнети удостоверителния документ и регистрационната табела. Свидетелските показания на А.***, че лично е извършвал нерегламентиран превоз, за задоволяване на собствени нужди, е ирелевантен за налагане на принудителната мярка. Следва да се отчете, че административно наказателната отговорност на водача не се кумулира от разпоредбата на чл. 106а от ЗАвТП. По отношение на него е приложима друга разпоредба на ЗАвТП, или възможност да се търси друг вид отговорност, по преценка на настоящия жалбоподател.

Неоснователно е и твърдението за неприложимост спрямо жалбоподателя на тази ПАМ. Нарушени са разпоредбите на Закона за автомобилните превози и Закона за движение по пътищата, тъй като извършения със собствения му автомобил превоз на

пътници е обществен. Законодателят, в §1, т. 1 ЗАвтП ясно посочил, че обществен е всеки превоз с моторно превозно средство срещу заплащане. По делото, няма спор, че с моторното превозно средство, собственост на жалбоподателя, е извършен превоз срещу заплащане. Този факт е достатъчен, за да се дефинира осъществения превоз като обществен и с оглед на това нарушението да попадне под разпоредбите на закона.

От доказателствата по делото е безспорно, че проверката на автомобила извършена от служители на ГП и ДАИ, които в рамките на служебната си ангажираност са направили своите констатации, послужили като фактическо основание за налагане на оспорваната в заповедта ПАМ. Проверката е извършена от компетентен орган, предвид конкретиката на установеното от проверяващите.

Жалбоподателят, съответно лицето, което извършило превоза, е/са нарушил императивните разпоредби на закона – осъществил превоз на пътници срещу заплащане, без да спази законовите изисквания за извършване на тази правно-регламентирана дейност. Видно от изложеното, инвокираните от жалбоподателя отменителни основания са неоснователни, в техния контекст – немотивирани и изложени житейски, съобразно негативния ефект на наложената ПАМ. Административният орган правилно е установил фактите по делото и приложил вярно материалния закон. При неоснователност на отменителните основания, излагани от жалбоподателя и след извършена служебна проверка на валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, съдът счита, както и с установената от ВАС съдебна практика по такива случаи, че обжалваната заповед е правилна и законосъобразна, а жалбата, като неоснователна следва да бъде отхвърлена. В тежест на жалбоподателят се поставят и разноси, дължими по реда на чл. 143, ал. 3 от АПК, поради което следва да се уважи в нормативно определения размер от 150 лева.

Предвид изложеното, Административен съд Перник,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С.Б.Б.,***, собственик на МПС – товарен автомобил ***, против заповед за налагане ПАМ № РД 14-412/28.ІІ.2014 г., и.д. директор на РД “АА” Перник към ИА “АА”.

Осъжда С.Б.Б.,*** да заплати на Регионална дирекция “Автомобилна Администрация” Перник, към ИА “, сумата 150 лева, деловодни разноси.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните пред ВАС.

Съдия:/П/